

3. Єлєзаров А. П. Особливості здійснення безготівкових розрахунків за чинним законодавством України / А. П. Єлєзаров // Серія: Право 2013. № 4 (42) С. 42.
4. Шимон С. І. Безготівкові гроші як об'єкти цивільних прав (замітки до наукової дискусії). *Юридична Україна*. 2015. № 7-8. С. 48
5. Потяркин Д.С. Безналичные деньги – имущество? *Научный журнал «Хозяйство и право»*. 1997. № 3. С. 136.
6. Трофимов К. О. Безналичные деньги. Есть ли они в природе? *Научный журнал «Хозяйство и право»*. 1997. № 3. С. 19-28.
7. Спасибо-Фатеева І. В. Правова природа майнових і корпоративних прав, їх оборотоздатність та деякі аспекти застави. *Юридичний радник : Журнал юристів України*. 2005. № 2 (4). С. 26-30.

Новосад Анастасія Сегіївна,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

юридичного факультету Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЩОДО ДЕЯКИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ЗДІЙСНЕННЯ ПРЕДСТАВНИЦТВА

Інтереси України як самостійної незалежної демократичної держави вимагають створення чітко визначеної законодавчої бази, яка дасть можливість нашій державі інтегруватись у європейський та світовий простір.

На сучасному етапі розбудови української державності, проведення системних правових реформ, одним з головних завдань є така організація громадського життя, при якій усіляко полегшуються і розширюються можливості набуття, здійснення та захисту суб'єктивних прав і виконання обов'язків. Ефективним засобом такого розвитку суспільства є цивільно-правовий інститут представництва.

Значення цього інституту в суспільному житті зумовлено тим, що за допомогою інституту представництва створюються додаткові можливості для здійснення прав і виконання обов'язків учасниками цивільних правовідносин, забезпечується більш повний захист їхніх суб'єктивних прав.

Значення правового регулювання відносин, спрямованих на надання допомоги у вчиненні юридичних дій суттєво збільшується в умовах радикального реформування суспільства, де значної ваги набуває діяльність представників.

У будь-якому разі без інституту представництва обійтись практично не можуть ні фізичні, ні юридичні особи. Так, його без сумніву потребують ті, хто, зважаючи на вік чи психічний стан, належать до категорії осіб, за якими взагалі не визнається наявність юридично значущої волі. Усі вони можуть бути самостійними учасниками цивільного обороту лише тоді, коли певні особи будуть діяти за них. У підприємницькій сфері виникає аналогічна потреба скористатися допомогою інших. Це можливо при зверненні за послугами до банків, експедиторів, адвокатів, до аудиторських, ріелторських чи брокерських фірм тощо, а також для подальшого розширення територіальних можливостей своєї підприємницької діяльності. Представництво часто є необхідною умовою реалізації правосуб'єктності юридичної особи.

Сформувавшись у головних рисах ще у стародавні часи, представництво, у свою чергу, дало життя різним правовим інститутам. З розвитком суспільства сфера застосування представництва охопила широке коло майнових та немайнових відносин.

Іноді представництво вбачають там, де насправді воно відсутнє, один і той же термін часто використовується для позначення різних правових категорій. А точність термінології, яка потрібна в кожній науці, є особливо важливою, як загальноовизнано, в юриспруденції, оскільки визначення понять, розроблених правовою наукою, пізніше відтворюються законодавцем.

Відносини представництва є немайновими та організаційно-складними; складаються із внутрішніх відносин та зовнішніх. Внутрішні відносини представництва в силу своїх особливостей доцільно трактувати як організаційно-передумовні, зовнішні ж як організаційно-інформаційні. Відносини між особою, яку представляють, та третьою особою не можуть входити до складу правовідносин представництва; вони є лише результатом представництва, його кінцевою метою, так

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ НОРМ ЦИВІЛЬНОГО, ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

як виникають в силу реалізації повноваження представника і наділяють особу, яку представник представляє, певними правами та обов'язками з вчинених представником дій.

Підставами виникнення представництва можна визначити: 1) укладання договору – договір доручення, договір про патронат, договір транспортного експедирування, трудовий договір; 2) народження дитини (усиновлення), посвідчене в установленому законом порядку; 3) адміністративний акт (призначення опікуном над малолітніми або недієздатними чи над майном, призначення помічником); 4) акт уповноваженого на те органу державної влади чи органу місцевого самоврядування (при представництві інтересів держави).

Представництво поетапно може створювати відносини між трьома суб'єктами: особою, яку представляють (принципалом, довірительом), представником (повіреном) та третьою особою. В якості останніх не завжди може виступати будь-який суб'єкт цивільного права. Якщо це принципал (особа, яку представляють), то вимоги до обсягу його правосуб'єктності необхідно висувати залежно від виду представництва про яке йде мова (законне чи добровільне). Хоча, як висновок, в ролі особи, яку представляють може виступати як дієздатна так і недієздатна особа. Якщо це представники, то правосуб'єктність останніх можуть мати повністю дієздатні громадяни (незалежно від того чи набули вони дієздатність з досягненням необхідного віку чи шляхом емансипації) – в межах якої вони вважаються здатними до самостійного вчинення правочинів. Щодо обмежено дієздатних осіб, доцільно було б якби останнє мало собою припинення відносин представництва між обмежено дієздатним та його малолітніми дітьми в сфері майнових прав та обов'язків останніх незалежно від наявності іншого з батьків.

Отже, представництво є особливим правовим інститутом, який дає можливість особам, як юридичним так і фізичним, розширити сферу свого юридичного впливу та забезпечити здійснення суб'єктивних прав та обов'язків з допомогою інших осіб. Представництво є структурно-складним, тристороннім, таким, що поетапно розвивається правовідношенням, в силу якого одна особа (представник) має право виступати від імені іншої (яку представляє). Відносини представництва є немайновими та організаційно-складними; складаються із внутрішніх відносин та зовнішніх.

Бондар Олександр Сергійович,
кандидат юридичних наук,
старший викладач
кафедри цивільно-правових дисциплін юридичного
факультету
Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПРОБЛЕМИ КОДИФІКАЦІ ТРУДОВОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Відповідно до ч. 1 ст. 43 Конституції України «кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується» [1].

Трудове право України – одна з провідних та важливих галузей у системі права нашої держави, оскільки воно відіграє основну роль у регулюванні відносин найманих працівників із роботодавцем незалежно від форм власності та організаційно-правових форм.

Відповідно до ст. 3 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП) зазначено, що «законодавство про працю регулює трудові відносини працівників усіх підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, виду діяльності і галузевої належності, а також осіб, які працюють за трудовим договором з фізичними особами» [2].

Отже, можна сказати, що Трудове право України – це самостійна галузь права, яка становить систему правових норм, що регулює суспільні трудові та пов'язані з ними відносини між працівником та його роботодавцем. З приводу організації праці та реалізації кожного свого права на працю. Трудові відносини це по суті те на що спрямовані і що регулюють норми трудового права. Трудові відносини являють собою суспільні виробничі відносини, що складаються в процесі застосування праці, коли певний працівник приймається на підприємство, в установу, організацію